

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **S. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíků
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvu vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2017, čj. OAM-841/ZA-ZA11-ZA14-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 3. 1. 2017 rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu, s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění.
2. Správní orgán uvedl, že žalobce podal žádost dne 29. 9. 2016, dne 6. 10. 2016 poskytl k této udaje, téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti arménského

Za správnost vyhotovení: R. V.

tlumočníka. Po zhodnocení veškerých podkladů, tedy i shromážděných zpráv a informací o zemi původu žalobce, dospěl žalovaný k závěru, že v daném případě nejsou naplněny ani podmínky pro udělení azylu dle §§ 12 – 14 cit. zákona, ani pro udělení doplňkové ochrany dle §§ 14a – 14b.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce podal blanketní žalobu, která byla k výzvě soudu dne 10. 2. 2017 doplněna. V blanketní žalobě bylo namítáno splnění podmínek § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu s tím, že v dané věci nebyly naplněny podmínky § 25 zákona o azylu a řízení nemělo být zastaveno. Zde soud zdůrazňuje, že řízení ve věci žalobce zastaveno nebylo, posledně uvedený argument je tak zcela bezpředmětný. V doplnění žaloby se uvádí, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromých osob, byl svědkem napadení studenta na večírku ze strany dětí vysoce postavených politiků, napadenému poskytl první pomoc a zavolal zdravotníky. Napadený byl dva dny v kritickém stavu na jednotce intenzivní péče, poté byl dlouhodobě léčen v nemocnici. Žalobce se tak stal svědkem trestného činu a v očích útočníků nepohodlným svědkem, tedy má statut, který mu připsali aktéři pronásledování - odkaz na Supreme Court of Canada, Ward (1993) 2 SCR 689,731). Den po výsledku na policii (9. 3. 2016) byl odveden soukromými osobami s napojením na poslance Arménie, kteří požadovali jména útočníků, toto žalobce neprozradil. Takové osoby ho navštívily i po změně bydliště, vyhrožovali mu zabitím, i celé jeho rodiny. Ze strachu omezil pobyt na veřejnosti, bál se chodit do školy. Dne 20. 3. 2016 ho v bydlišti navštívilo 5 mužů a zbili ho, po této události uprchl z Arménie. Z obavy o život opustili Arménii i rodiče a sourozenci žalobce. Žalobcovy obavy vycházejí z reálného základu. Poukazuje na příručku UNHCR, podle níž lze považovat fyzické a psychické násilí jako bití, únosy, hrozby zabitím apod. za pronásledování, u žalobce pak z politických důvodů. Odmítl prozradit identitu útočníků a zde s ohledem na cit. příručku lze charakterizovat odpor žalobce vůči skupině organizovaného zločinu za politický názor. Odmítnutí takové skupině je zradou.
4. Žalobce dále poukazuje na neadekvátní možnost ochrany v zemi původu, neboť lidé, zapletení do případu, jsou mocní a mohou si dělat, co chtějí. Obával se, že pomoc státních orgánů by byla neúčinná, důvěra občanů Arménie ve státní orgány je velice nízká. To plyne jak z vyjádření žalobce, tak z monitoringu indexu korupce v Arménii. Samotná policie žalobci vyhrožovala, že půjde sedět, když prozradí jména útočníků, policie vykonává nepřiměřeně dlouhé výsledky, při nichž dochází ke špatnému zacházení. Žalobce co do indexu korupce a neobjektivnost vyšetřování policie nabídl odkaz na internetové stránky. Dále žalobce uvádí, že perzekuce vyplývá ze sekce společnosti, která nerespektuje standardy práva v dané zemi a konání této sekce je tolerováno státními orgány, nebo když orgány odmítají vyšetřit a poskytnout ochranu, nebo této činnosti nejsou schopny. Žalobce se nachází mimo zem původu, má odůvodněný strach z pronásledování, jeho újmy má intenzitu pronásledování, ochrana v zemi původu není adekvátní a nelze očekávat důvěru v takovou ochranu. Hrozí mu nelidské a ponižující zacházení ze strany aktérů pronásledování za prozrazení identity útočníků. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s postavením žalobce jako svědka protiprávního jednání, kdy útočníci byli v příbuzenském poměru k politicky činným osobám, nebyl spolehlivě zjištěn stav věci a přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v průběhu

řízení najevo. Je tak navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Správní orgán podal dne 27. 2. 2017 písemné vyjádření, v němž uvedl, že jediným důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je jeho obava o život, a to s ohledem na skutečnost, že byl v zemi původu účastníkem soukromé studentské oslavy MDŽ, která skončila fyzickým napadením jednoho ze studentů. Žalující vyšetřujícím orgánům odmítl sdělit jména útočníků, kteří byli v příbuzenském poměru k politicky významně činným osobám v zemi původu a žalující se obával jejich pomsty, umocněné fyzickým napadením a vyhrožováním. Proto ani nepožádal o pomoc příslušné orgány země původu a na čs. vízum opustil Arménii, jeho cílovou zemí byla Francie, která ho ale v režimu Dublin III předala do pravomoci ČR.
6. Žalovaný se odvolává k žalobním námitkám na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), který judikoval namítané situace – pronásledování soukromými osobami a nedůvěra ve státní instituce, na tato rozhodnutí odkazuje. Uvádí, že ve spisovém materiálu je právně nesporným způsobem doloženo, že žalobce nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu a není ani představitelem žádné rizikové skupiny, tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného násilí, vyžadovaná § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany, jeho závěry jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturou – zde žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS, které formulovalo tzv. třístupňový test (čj. 5 Azs 28/2008 ze dne 13. 3. 2009), kdy pro existenci skutečně vážné újmy musí být kumulativně splněny následující podmínky – 1. země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. žadatel o mezinárodní ochranu je civilista, 3. byl by v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. Námitku ve věci doplňkové ochrany žalovaný považuje za lichou, neboť žadatel shora uvedené podmínky nesplňuje.
7. Výčet případů vážné újmy, kdy lze udělit doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 zákona o azylu je taxativní a jedná se o uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, či případ, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Možnost správní úvahy ve směru rozšíření těchto důvodů žalovaný nemá. Žalobu spatřuje správní orgán za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s. ř. s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a to se souhlasem účastníků řízení.

9. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl do České republiky předán na základě předávacího protokolu na základě Nařízení (EU) č. 604/2013 z Francouzské republiky dne 29. 9. 2016. Dne 6. 10. 2016 poskytl žalovanému údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že je státním příslušníkem Arménie, arménské národnosti, svobodný, bez politické příslušnosti, jako náboženské přesvědčení je uvedena Arménská apoštolská církev. Svoji cestu dle sdělení započal 4. 4. 2016, kdy letěl z Jerevanu do Atén, poté letecký transit do Paříže, kde zůstal do 29. 9. 2016, kdy docestoval do Prahy. O mezinárodní ochranu požádal ve Francii, která ho odeslala na základě Dublinu III do ČR. Jako důvod pro udělení MO uvedl ohrožení svého života, možná by ho zabili, týká se to konfliktu s dětmi poslanců.
10. Dne 6. 10. 2016 byl s žalobcem proveden pohovor, v jehož rámci sdělil, že žil s tetou z otcovy strany, byl jejím pečovatelem, teta byla invalidní. Rodiče též bydleli v Armaviru, ale na jiné adrese. Poté žil v Jerevanu v podnájmu, tam ale nebyl registrován k pobytu. Žil tam od září 2014, studoval a při studiu pracoval jako prodavač. Studoval na lékařské univerzitě, obor stomatologie, odešel z druhého ročníku. Své problémy datoval k 8. 3. 2016, na MDŽ byla organizována akce, večírek začal kolem 20. hodiny, asi ve 23 hodin vyšel ven, slyšel křik a nadávky a viděl, jak asi 4 nebo 5 lidí napadlo jednoho studenta univerzity, A. H.. Z břicha mu tekla krev, ostatní utekli, žalobce je poznal, i když je viděl jen pár vteřin. Poškozenému poskytl první pomoc a zavolal s pomocí přivolaných lidí záchrannou službu, příští den byl předvolán na policii. Poškozený student byl dva dny na intenzivní péči, poté byl léčen v nemocnici. Žalobce věděl, že rodiče útočníků jsou vysoce postavení lidé, neřekl, o koho šlo. Večer přišli za ním do bytu muži, kteří ho odvedli k příbuznému poslanci poškozeného, řekl, že jména útočníků nezná, nařídili mu, aby na policii řekl, o koho šlo. Žalobce sdělil, že nejlépe ví, kdo útočil, sám poškozený, odjel do Armaviru a řekl rodičům, co se stalo, zůstal u nich, ale znovu přišli lidé, kteří mu naopak vyhrožovali, aby jména útočníků nesdělil, nebo ho i s celou rodinou zavraždí. Báł se chodit do školy, zvali ho na výslechy, postoj policie nechápal, protože někteří mu říkali, aby uvedl, kdo byli ti útočníci, jiní zase řekli, že když toto prozradí, půjde sedět sám. Žalobce z toho byl zmatený, na výslechu byl asi 4 nebo 5 krát. Jednou přišli i na domovní prohlídku, hledali nůž, přišli do obou jeho bytů. Když byl 20. 3. 2016 u rodičů v Armaviru, zase tam přišlo 5 mužů, zbili je a žalobce se rozhodl utéct do bezpečí. Neví, z které strany tito lidé byli, neví, kdo je poslal. Na policii sdělil, že útočníky neviděl, protokoly se nepsaly, nic nepodepisoval. Výslech trval asi půl hodiny, jednou dokonce říkali, že byl mezi útočníky i on, asi ho chtěli postrašit. Dne 9. 3. 2016 byl u výslechu celý den, další pak byly ob dva dny. Vždy mu telefonicky volali, aby se dostavil. Univerzita se nachází v Jerevanu v obvodu Šrdžanajin, policejní stanice byla také tam. Z domovní prohlídky byl učiněn protokol o tom, že nebylo nic nalezeno. Naposledy byl u výslechu dne 23. 3. 2016, posledních 10 dní do odjezdu již na výslechu nebyl. Ti, co byli do věci zapleteni, jsou tak mocní, že si dělají, co chtějí, mají kapitál, mohou si všechno koupit, proto se žalobce nikam o pomoc neobracel. Doklady si začal vyřizovat dne 21. 3. 2016, chtěl do Francie, tam je hodně Arménů. Chtěl si vyřídit vízum do schengenského prostoru, nevěděl, že v ČR lze také požádat o azyl, kdyby to věděl, požádal by zde. Měl informace, že ve Francii to jde hladce, že Armény přijímá. Když tam dorazil, nevěděl, kam se obrátit, bydlel dva dny v hotelu a pak zůstával venku, bylo ještě teplo, takže na ulici, na nádražích. Arméni ve Francii mu poradili, kam se obrátit, napsali mu adresu. K dotazu správního orgánu, jak dopadl poškozený, žalobce uvedl, že se posléze uzdravil, na JIP byl dva dny. Jak probíhá další

vyšetřování, žalobce nemá žádné zprávy. Je ve styku s kamarády, ale to nebyli studenti, takže od nich nic neví, jeho rodiče a sourozenci vycestovali do Ruska. O tetu se stará její sestra a kamarádka. Vízum žalobce získal do pěti dnů od podání žádosti, jiné problémy, než které popsal, žalobce v zemi původu neměl. Uvedl, že by chtěl žít v bezpečí, studovat a pracovat. Pokud by se měl vrátit, bál by se o život. Dne 30. 11. 2016 byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení situace v zemi jeho původu, uvedl, že ke zprávě Human Rights Watch nemá výhrady, o informaci MZV ČR si myslí, že většinou skutečné situaci v Arménii neodpovídá a s obsahem zpráv ČTK nesouhlasí, jiné podklady nenavrhuje.

11. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jenž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
13. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
15. Po přezkoumání věci krajský soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení vypověděl, že zem původu opustil z důvodu svých obav z jednání příbuzných studentů, jejichž rodiče byli vlivnými osobami, a kteří na večírku způsobili zranění studenta. Žalobce útočníky poznal, nic o nich sice nevypovídal, avšak měli ho zastrašovat jak příbuzní poškozeného, kteří žádali, aby konkrétní jména uvedl, tak příbuzní útočníků, kteří naopak žádali, aby nic neprozradil. Žaloba pak bez bližšího objasnění přirovnává údajné výhrůžky k organizovanému gangu, hovoří o pronásledování z politických důvodů. Žaloba hovoří o špatném zacházení policie a dlouhých výsleších, o takových praktikách se však žalobce v průběhu řízení nezmiňoval. Soud je po přezkoumání věci a seznámení se s výpovědí žadatele přesvědčen, že žaloba stupňuje okolnosti případu žalobce bez reálného podkladu tak, aby mohla odkázat na určité obdobné situace, popsané v jednotlivých odkazech na internetové stránky, které z uvedeného důvodu soud nevyhledal, neboť po porovnání žalobních námitek a obsahu správního spisu dospěl k závěru, že případ žalobce nabízeným odkazům neodpovídá. Soud považuje za možné, že žalobce popsal reálný problém, tedy, že byl přítomen útoku na studenta své univerzity, kterému přivolal pomoc a posléze se stal předmětem zájmu protichůdných skupin příbuzných jak útočníků, tak poškozeného. Popsal, že byl opakovaně vyslechnut orgány policie, na žádné jejich ataky si však nestěžoval, pouze uvedl, že s oznámením na to, že byl zbit a o pomoc se nikam neobracel, neboť bez dalšího si myslel, že by to bylo zbytečné, ti, co mu vyhrožovali, mají moc a nikdo by mu nepomohl. Soud tak uzavřel, že v případě žalobce se jednalo o problémy se soukromými osobami, tyto, pravda, mohou být považovány za pronásledování v azylově relevantním smyslu, ovšem pouze v případě, že jsou naplněny další nezbytné realie v zemi původu. Takové však v případě žalobce správním orgánem a ani soudem shledány nebyly.
16. Ve výše uvedených souvislostech má pak soud za výstižnou argumentaci žalovaného, který ve svém vyjádření odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2005, kdy pod čj. 4 Azs 440/2004 mj. uvedl, že ...“potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“. Soud se s uvedenými závěry a poukazem žalovaného v daném případě prakticky ztotožňuje, žalovaný odkázal na řadu další obdobné judikatury a soud pouze dodává, že žalobce se o jakoukoliv záštitu státních orgánů či policie vůbec nepokusil, jím uváděná argumentace tak nemůže obstát. Přehlédnout pak nelze ani závěry NSS, které jasně deklarují, jak hodnotit skutečnosti, uváděné žalobcem, kdy např. v rozhodnutí ze dne 8. 11. 2012 či ze dne 31. 7. 2008, pod čj. 2 Azs 22/2012 a 7 Azs 43/2008 uvedl následující – „tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, i třeba odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly,

tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod“. Na základě uvedených souvislostí je krajský soud přesvědčen, že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 12 zákona o azylu, a to ani v namítaném písm. b), neboť judikované závěry jasně předpokládají to, že dotyčný se obrátí o pomoc na orgány státu země původu, případně doloží, z jakého jasného důvodu tak nebylo možné učinit. To však není případ žalobce.

17. Podmínky § 13 a § 14b) žalobce nesplňuje, důvody humanitárního charakteru v žalobě neuváděl, soud proto pouze obecně uzavřel, že tímto typem azylu se žalovaný ve věci žalobce zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí, jasně uvedl, že žalobce je dospělá a zdravá osoba, s úplným socioekonomickým zázemím a v jeho případě žádné důvody, hodné zvláštního zřetele, shledány nebyly. Soud neshledal žádné vybočení z mantinelů možné správní úvahy žalovaného.
18. K podmínkám doplňkové ochrany ve smyslu § 14a) zákona o azylu pak soud souhlasí s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, učiněným na str. 6 – 8, i s jeho vyjádřením, že chápe obavy žalobce, tyto však nelze přiřadit reálné hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, jak uveden její výčet pod bodem 11 v § 14a odst. 2. Žalovaný si pořídil aktuální podklady k situaci v zemi původu žalobce, ten sice sdělil při seznámení se s těmito podklady, že s některými není srozuměn, neuvedl však žádnou konkrétní námitku, v čem by se případně měly podklady s realitou v zemi původu rozcházet. Soud tak nemohl na jeho sdělení nijak reagovat. Na základě uvedených podkladů pak žalovaný uzavřel, že žadatelům o azyl po případném návratu v Arménii nehrozí žádné závažnější problémy. Soud nespatřuje z průběhu správního spisu ani z žalobních námitek reálné ohrožení žalobce pro případ návratu do země původu ani vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním, v zemi nepanuje ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nebylo shledáno v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu nejsou v případě žalobce naplněny.
19. Po přezkoumání správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu soud nedovodil oprávněnost žalobních námitek a žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

20. Ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznává náhradu nákladů řízení účastníkovi, který měl ve věci úspěch, tím byl v daném případě správní orgán, který náhradu nákladů řízení neúčtoval, soud tak nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. května 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně